

821.174-93

Re 500

Ilustrāciju un vāka dizaina autore **Inga Actiņa**

Grāmata izdota ar Salaspils novada domes atbalstu.

Agnese Reķe

MIKAUŠU GRĀMATA. Pasaka Lieliem bērniem 100 stāstos

Apgāda vadītāja **Vija Kilbloka**

Projekta vadītāja **Bārbala Simsons**

Redaktore **Santa Brauča**

Korektore **Diāna Graudiņa**

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,
Rīgā, LV-1010. Red. nr. L-4314.

Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Agnese Reķe, 2023

© Literārā apdare, izdevums, mākslinieciskais noformējums,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2023

ISBN 978-9934-31-468-1

AGNESE REĶE

MIKAUŠU GRĀMATA

PASAĶA LIELIEM BĒRNIEM
100 STĀSTOS

ZVAIGZNE ABC

- KĻAU, vai SATURS te BŪS? -
*jautāja maziņš Miļausītis,
iekēries māmiņai svārku stērbelē.*

- PROTAMS! - *mammīte smaidīja.*
- KUR TĀS BŪS? PRIEKŠĀ vai AIZMUGURĒ? -
nerimās maziņais.
- TĀS BŪS IEKŠĀ, - *viņa atbildēja.*

0. stāsts

par mums un zinātniekiem

Kāpēc simts stāsti? Tāpēc, ka cilvēkiem patīk apaļi skaitļi. Tur neko nevar darīt, tā vienkārši ir. Kā es to zinu? Jo reiz kāds zinātnieks tā apgalvoja, un es viņam ticu. Tu vari neticēt man, bet zinātniekam gan būtu jātic, jo viņš ZINA. Lūdzu, tikai neiedomājies, ka gribu tev izpatikt! Nē, nē, nekādā ziņā, taisnību sakot, vairāk es vēlos izpatikt pati sev, jo man patīk tā darīt. Gribu arī tevi brīdināt – nedomā, ka šeit ieraudzīsi tieši 100 stāstus vai kaut ko apaļu. Izskats bieži vien ir maldinošs. Iespējams, to būs mazāk, iespējams – vairāk. Varbūt te būs stāsts stāstā, līdzīgi kā māja mājā vai vanna vannā.

Iesaku lasīt visu pēc kārtas – no sākuma līdz beigām, nevis no beigām uz sākumu. Citādi tu noteikti neko nesapratīsi, lai gan nav gluži droši, ka arī pirmajā gadījumā visu sapratīsi. Arī numerācija ir strīdīgs jautājums. Satiec, piemēram, kādu cilvēku, un viņš stāsta, ka bija tā un tā, bet pēc tam atkal šitā un tā. To noklausās otrs un ieibilst, ka tās esot tīrās blēņas, – viņš pats tur bijis klāt, un noticis šitā, nevis tā, un otrādi. Daudz netrūkst, lai abi saietu matos vai sāktu vicināties ar dūrēm. Skaidrs, ka nekāda jēdzīgā saruna nesanāk.

Dīvaini un briesmīgi, tu teiksi. Es piekrītu. Daudz kas mūsu dzīvē ir dīvains un pat briesmīgs. Un tāpēc vēlos dalīties stāstos par Meža dīvainīšu un Purva briesmonīšu neticamo dzīvi rudenī. Tu vaicāsi, kāpēc tie notikuši tieši rudenī? Kāpēc ne, teiksim, maijā? Lūk, tāpēc, ka viss sākās rudenī, nevis maijā. Tie, kuriem pašiem ir kāds maija stāsts, mani ļoti labi sapratis.

Pašķirstījis grāmatu, tu, iespējams, secināsi – nuja, šie stāsti ir bērniem! Kādēļ gan man, jaunam un dzīves samaitātam, būtu jālasa par Mikaušiem? Pieļauju, kāds dulls zinātnieks ir pierādījis: ja stāstā ir vismaz viens Mikausis un daži no personāžiem ir bērni, tad tā ir bērnu grāmata. Šajā ir minēti arī augi un sēņu zupa, taču tas automātiski nepadara šo grāmatu par augu noteicēju vai pavārgrāmatu. Tā domāju es un ceru, ka manis pierakstītā pasaka naivā huligānisma garā tiks arī tev šo to apdomāt. Taču, ja tu esi kā Vilma Vilkinsons, kura piktotos, ka nevar ciest tik ilgu vilkšanu garumā un smadzeņu skalošanu, tad ij neturpini lasīt, bet labāk ieslēdz televizoru, un gan jau tur tev visu parādīs priekšā.

1. stāsts

par diviem, kas patiesībā nav tikai divi

Tai vietā, kur skatienam pavērās neticami pasakaina ainava ar mežu noklātiem kalniem, kas bija sākuši krāsoties rudeniņās noskaņās, un varēja dzirdēt tālumā krācam ūdenskritumu, un tas krāca nevis tāpēc, ka gulēja ciešā miegā, bet gan tāpat vien, jo bija brīvs un varēja darīt visu, ko vien vēlējas... Pag, kur es paliku? Tātad – uz viena no šiem kalniem, kur zālē bija atradusies vietīņa arī rūtainam pledam, sēdēja divi Mikauši.

Mikauštētis izskatījās gluži tāpat, kā izskatās tēti, kad bauda atvaļinājumu, – viņa pakaļējās ķepiņas bija laiski izstieptas uz pleda un omulīgais vēders labsajūtā rāmi cilājās zem rupjiem valdziņiem adītā baložpelēkā džemperā ar ietilpīgām kabatām un augstu apkakli. Katra Mikauša lielākais lepnums – ausis – tētīm bija brūnas un pūkainas, nozīmīgā izmērā un apaļumā, un viena no tām bija pieglaudusies Mikaušmamma ausij, tikpat mīlīgi pūkainai un silti brūnai.

Mikaušmamma savukārt izskatījās tāpat kā visas mammas, kad ir apēsts viss piknikam sarūpētais, bet trauki nav jāmazgā. Viņa, sapņaini virinādama garās skropstas, lūkojās tālumā. Bija vienkārši labi, kaut arī saule nespīdēja, bet ielejā pamazām sabiezēja pelēka, dūmakaina migla. Skolas laikā viņa bija pārlicināta, ka viņas ausis ir pārāk mazas un plānas, bet viss mainījās, kad Mikaušmamma

trauksmainajā jaunībā, kad vēl nebija mamma, satika Mikauštēti, kas toreiz vēl nemaz nebija tētis. Viņš ieskatījās Mikaušmamma mazajās un plānajās austiņās un nosprieda, ka skaistāku ausu nav nevienai uz pasaules. Turklāt tieši šis ausis nepārprotami piestāvēja viņa ideālajam ausu izmēram.

Mikaušmamma vienmēr uztraucās. Vismaz tā šķita no malas. Piemēram, šodien viņa bija uztraukusies, vai tikai nelīs, kad viņi abi dosies pirmajā rudens piknikā. Vēlāk viņa uztraucās, vai siera pīrāgi būs iznākuši pietiekami sieraini un to būs gana daudz, taču tagad viss uztraukums divainā kārtā bija pazudis. Nelija, un siera pīrāgi bija izdevušies.

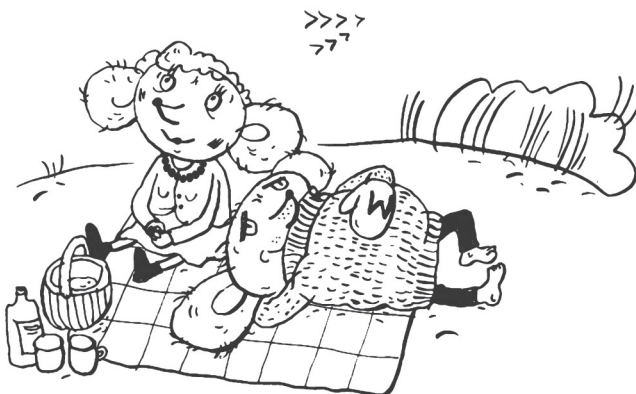
– Vai tev nesalst? – viņa norūpējusies jautāja Mikauštētim.

– Nekādā ziņā! – viņš dedzīgi atbildēja un laimīgs pasmaidīja, uzlūkojot savus dūraiņus, kurus bija uzvilcis par godu pārgājiem svaigā gaisā. Dūraiņus bija adijusi un uzdāvinājusi Mikaušu mamma pagājušajā ziemā, un tie bija tik parocīgi un mīli, turklāt ar glīti uzšūtu burtu “M”, sildot ne vien ķepiņas, bet arī sirdi, ka nu bija īstais brīdis tos uzvilkt.

Skaļi sasaucoties, debesis parādījās dzērvju kāsis, pirmais šogad. Putni atkal devās uz dienvidiem, kārtējo reizi apliecinot, ka debespuses ir turpat, kur agrāk, un, lai gan viss mūžīgi mainījās, pastāv lietas, kas nemainās un kam var uzticēties.

– Nedaudz skumji, ka dzērves aizlido, – nopūtās Mikaušu māmiņa, uzlikusi galvu Mikaušu tētim uz pleca. – Man tomēr labāk patīk tas brīdis, kad dzērves laižas šurp un ar skaļiem gaviļu kliegzieniem ziņo par pavasari.

– Lai būtu kam atlidot, kādam reizēm ir arī jāaizlido. Gadalaiki mainās, un tas ir tik skaisti, – nopietni sacīja tētis, gādīgi aplicis ķepiņu sieviņai ap plecu. Viņi saskatījās, un abu ūsainie purniņi milīgi saskārās.

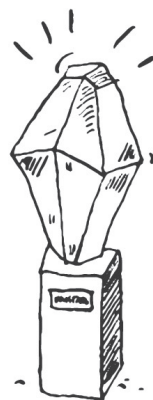
Kļavu lapas sārtojās, dzeltēja un brūnojās, ozolu zīles pakšķēdamas krita zemē, un, kad Mikauši ķepu ķepā devās mājup, tās garšīgi kraukšķēja zem viņu soļiem. Vienubrīd viņi apstājās, lai Mikauštētis varētu izņemt no kabatas savu pīpīti. Viņš novilka dūraiņus, lai būtu ērtāk aizkūpināt, un bāza tos kabatās. Kā aizejošā atvasara novirvoja piparmētru aromāts, un Mikauštētis, svarīgi izsliedams purniņu, piebilda: – Jā, tā tas ir.

Mikaušmamma šai ziņā ar viņu bija vienisprātis, un viņi turpināja ceļu. Gaisā vēl mirkli uzkavējās piparmētru smarža, bet zemē starp kritušajām lapām gluži nevilšus palika viens dūrainītis ar izšūtu “M”.

L. STĀSTS

par rudeni, kurā var notikties itin viss

Ir pilnīgi skaidrs: ja ir Mikauštētis un Mikaušmamma, tad jābūt arī Mikausīšiem, viņu bērniem. Mikausītis un Mikausīte saviem vecākiem bija paši jaukākie bērni, kādus vien var vēlēties. Kur gan viņi varētu būt? Nu protams, Meža skolā! Viņi gāja skolā kopā ar saviem draugiem Pekausīti un Kikausīti, bet mācīja viņus gudrais skolotājs Plikausis. Skolotājam bija ausis kā ausis, tikai bez mazākās pūciņas.

“Uz dārgakmeņiem sūnas neaug,” viņš mēdza teikt, un taisnība vien bija, jo klasē uzskates stendā stāvēja kalnu kristāls, un sūnu tur neviens nebija redzējis. Var jau gadīties, ka čaklā apkopēja Vilma Vilkinsone to ikreiz paspēja noberzt, pirms parādījās kaut niecīgākā sūnu pazīme, bet par īstajiem iemesliem, kāpēc sūnas tur neaug, zinātne klusēja.

Toties tagad skolotājs Plikausis bērniem klāstīja jauno vielu: – Notikums ir secīgu darbību virkne, kas atšķiras no ikdienas emocionālā, faktiskā un laika aspektā. Notikumi iedalās pēc to veida – ticami un neticami. Pēc to laika – notikušie un gaidāmie. Pēc to nozīmīguma – tādi, kurus atcerēsies ilgi, un tādi, kurus drīz vien aizmirsīs. Mikausīt, saki, kas ir nepieciešams, lai notiktu Notikums?

Mikausītis pakasīja aiz auss. Viņam tā allaž ieniezējās, kad bija jādomā. – Varbūt to vajag... noticināt?

Ko tas nozīmē, Mikausītis pats nezināja, taču šis vārds šķita iederīgs, jo arī Plikauša runas plūdus bija daudz gudru un sarežģītu izteicienu.

Tad bikli ierunājās Kikausīte: – Notikums ir kā brīnums. Tam jānotic, un tas notiks.

– Ar noticināšanu un noticēšanu vien ir par maz, – Plikausis uzsvēra un nočukstēja, kā izpauzdams lielu noslēpumu: – Ir jādara! Un jābūt ļoti vērīgiem, jo Notikumi, iespējams, slēpjas. Var notikt it viss, arī neiespējamais, un jūs to pat nepamanīsiet...

Tad viņš turpināja ierasti skaļā balsī: – Tagad jums visiem praktiskais uzdevums – pamanīt Notikumu un pēc nedēļas klasē par to pastāstīt. Paldies visiem par uzmanību, esiet brīvi un patstāvīgi nodarbināti. Tiekamies rīt dabasmācības stundā!

– Šim viegli teikt, – sūrojās Pekaussītis, kad draugi gāja māju virzienā. – Atrodiet Notikumu! Varu saderēt, ka tie notiek it visur citur pasaulē, tikai ne pie mums. Te visapkārt ir tik sasodīti mierīgi, visi jūtas tik laimīgi un apmierināti, ka, to apdomājot vien, var kļūt satraukts un nelaimīgs.

– Vulkāns! – sapņoja Mikausītis. – Komēta! Vai avarējis kuģis, kuru bangojoša vētra izmet krastā, bet tur iekšā pirāti – Mikaušēdāji! Tas tik būtu vareni!

– Jā, mazliet žēl, ka šodien nav ne vētras, ne komētas, – piekrita Pekaussītis.

Meitenes sapņoja par savu Notikumu, un Mikausīte jūsmīgi sauca: – Ceļojošais cirks ar dziedošām balerīnām, kas uzstājas milzu ziepju burbuļos! Tā tik ir lieta!

– Man uzdāvināja vienradzi, tagad es ar to varēšu jāt uz skolu, – klusi ieminējās Kikausīte.

– Patiešām? – brīnījās Mikausītis. – Kāpēc tu man to agrāk neteici?

– Jā, tas ir tikpat droši kā dziedošas balerīnas vai vulkāns parastā otrdienā, – viņa nopūtās. – Gaidi ar maisu!

– Bet tā ir ideja! – iesaucās Pekausītis. – Ja mums nav Notikuma, mēs varam to izdomāt. Plikausim pateiksim... Nu, kaut ko ticamu, jo par pirātiem un vienradžiem mums tāpat neviens neticēs.

– Kāpēc gan mums būtu jāmānās? – sparīgi iebilda Mikausīte.

– Ja nu mēs tagad iesim un ieraudzīsim to Notikumu?

– Kā tad! Lūk, Notikums tagad stāv tur, aiz tiem kokiem, un gaida mūs, lai tieši tobrīd varētu sākties. Simts punkti, ka tas neko nezina par Plikausa uzdevumu un nemaz negrib zināt, – Mikausītis saspringti un skaļi domāja, kasīdams aiz auss.

– Rudens, – teica Kikausīte.

– Rudens? – visi kā viens nesaprata.

Tad Kikausīte stingri atkārtoja: – Rudens. Tas vien ir Notikums.

Mikausītim gribējās iesaukties, ka rudens ir tīrās blēņas, ka lapas krīt zemē tāpat vien, ka tā notiek ik gadu un tas nav nekāds vērā ņemams Notikums, bet viņam ļoti patika Kikausīte un negribējās viņu sarūgtināt. Viņš gaidu pilnām acīm raudzījās uz Pekausīti, ko tas teiks. Bet Pekausītis sacīja, lūk, ko: – Jā, rudens. Ikviens laiks ir tas labākais laiks, lai mēs paši radītu Notikumu. Ko mums mācīja Plikausis? Ka ir jādara un pēc tam jāskatās, kas notiks. Vērīgi jāskatās. Un man jau ir plāns.

Sabāzuši galvas kopā, abi Mikausīši un Kikausīte ļoti uzmanīgi klausījās, ko Pekausītis ir izdomājis.

} stāsts

par Viļa Volkodafa Vilkinsona sarežģīto dzīvi

Kamēr bērni mācījās skolā un Mikaušu pāris soļoja mājup, kādā alā cieta Vilma Vilkinsone. Vilmai Vilkinsonei, kura strādāja par apkopēju skolā un ik dienas cītīgi berza grīdas, solus, tāfeles un kalnu kristālu, bija tikai divi garstāvokļi – viņa vai nu cieta, vai necieta. Vakar, piemēram, viņa necieta caurvēju, bet šodien cieta no galvassāpēm.

– Vili! – viņa vārgi iesaucās, gulēdama uz mūrīša. Kad par Vili nodēvētais neatbildēja, Vilma sauca vēlreiz, šoreiz skaļāk: – Vili!

Atbildes joprojām nebija, un viņa sauca itin skaļi un gari: – Vili Volkodaf Vilkinson!

Visbeidzot no blakuskambara iznāca izstīdzējis, pelēks radījums ar plānu, nošļukušu asti, slaucīdams rokas dzeltenīgā priekšautā, kas bija apsiets ap vidukli. Viņš labi zināja, ka Vilma necieš divreiz atkārtot vienu un to pašu, bet, ja tika uzrunāts pilnajā vārdā, tā bija zīme, ka atgadījies kas svarīgs.

– Vilit, esi, lūdzu, tik labs, – Vilma rāmi sacīja, – aizej uz Meža aptieku un atnes vilkābeles drapītes un kāpostlapu kompreses manai nabaga galvai pret reiboņiem un dūrējumiem. Šodien droši vien nelabvēlīga laika prognoze.

– Rudens, – norūca Vilis. – Tā rudeņos notiek.

Lai gan Vilis Volkodafs Vilkinsons nemēdza gari runāt, viņš bija pamanījis dažnedažādas minētajam gadalaikam raksturīgas pazīmes, un Vilmas galvassāpes bija viena no tām. Viņš noraisīja garo priekšautu, ko bija aplicis, kad virpoja no koka vilciņus, kuri jautri griezās un iepriecināja ikvienu, kas tos virpināja. Tad uzvilka ekoloģiskās sandales, ko bija iegādājies vasaras gadatirgū, un vilkās laukā no alā ierīkotā mājokļa.

– Vili, – Vilma atcerējās vēl kaut ko, – paņem līdzi izlietoto vilkābeles drapīšu pudeli! Citādi iznāks kā pagājušajā reizē.

Vilis kasīja pelēko zodu un centās atcerēties, kā tad iznāca pagājušajā reizē, un atcerēšanās izpaudās kā aizsmakusi ņurdēšana – “hrmm” vai tamlīdzīgi.

Vilma Vilkinsone pieslējās gultā sēdus, sniedza viņam palielu zaļa stikla pudeli ar platu kaklu un skrūvējamu vāciņu un apstipriņoši locīja galvu, sakot: – Ņem, ņem, Vilit, veco zēn, citādi aiziesi uz aptieku un neatcerēsies, pēc kā esi gājis. Caurvējš tev galvā svilpo. Ja kāds izgudrotu zāles pret caurvēju galvā, tās būtu tev pašā laikā.

Vilis nopūtās, taču pudeli paņēma. Neies taču par niekiem muti dzesēt! Tā nu viņš gāja.

Divaini tā iet ar tukšu pudeli rokā, viņš prātoja, dodoties cauri Mežam. Diez ko varētu padomāt, ja mani ieraudzītu ar tādu nesamo... Visticamāk, nospriedīs, ka esmu ierāvis un izrāvis pudeli tukšu un ka manī tagad klunkšķ daudz vilkābeles pilienu. Ui, ku' daudz! Tas nūdien nebūtu jauki. Tomēr, ja tas, kurš mani ieraudzīs, būs pieklājīgs, tad man neko neteiks un es tā arī neuzzināšu patiesību. Bet kāda gan man daļa,

ko par mani domā, ja es pats zinu, kurp eju un ko daru... Pag, pag, uz kurieni tad es īsti eju? Ā, pareizi, uz aptieku!

Tā nu Vilis Volkodafs Vilkinsons gāja un priecājās, ka nevienu nesatiek, jo nebija jāsatraucas, ko par viņu padomās, un nebūs jāsarunājas, toties viņš pats var netraucēti padomāt.

Ierastais ceļš uz Meža aptieku vispirms vijās cauri Mežābeļu ielejai, tad pa šauru un likumotu taciņu veda augšup kalnā, bet tur pletās taisna un plata stīga, kuras malās auga milzu koki, veidojot dažādas alejas – Kļavu, Ozolu, Liepu, Papeļu un Kastaņu. Ozolu alejā vajadzēja griezties pa kreisi, un tad jau arī aptieka bija teju ar roku aizsniedzama. Migla no ielejas cēlās augšup, pazīstamo ceļu pārvēršot noslēpumainā Piena Ceļā, un Vilis turēja prātā, ka dodas nevis pēc piena, bet gan uz aptieku pēc zālēm savai sievai Vilmai. Garastāvoklis ar katru brīdi kļuva aizvien pacilātāks, un viņš nemanīja, kad bija sācis svilpot, līdz pēkšņi ievēroja sev tieši priekšā starp lapām un zilēm kaut ko pavisam neiederīgu aizdomīgā krāsā.

Tas gulēja zemē un nekustējās. Vilis lēnītēm tuvojās un pārsteigumā iesvilpās. Adīta somiņa! Kur tā te gadījies? Viņš piesardzīgi pacēla somiņu, lai paskatītos, kas tajā iekšā. Lai gan tur bija veseli divi nodalījumi, viens mazāks un otrs lielāks, tā bija tukša! Bet uz somiņas bija izšūti divi teju kopā saplūduši burti “V”, izveidojot “W”.

Kāda sakritība! – pārsteigts prātoja Vilis. Tikpat labi somiņa varētu būt arī mana – Viļa Volkodafa Vilkinsona. Vai arī Vilmas Vilkinsones. Nevienu citu, kura vārds sāktos ar burtu “V”, es nepazīstu. Kāda laime, ka tieši es to atradu! Tā kā šī ir somiņa, tai jābūt noderīgai, piemēram, tajā kaut kas ir jāieliek.

Viņš mēģināja iestūķēt somiņā līdzpaņemto stikla pudeli, bet tā izrādījās par lielu. Tad paskatījās apkārt un nosprieda, ka zīles ir ļoti piemērotas, lai ietilptu jaunajā somiņā. Zīļu te netrūka, un Vilis ar prieku sāka lasīt. Viņš cerēja, ka Vilma priecāsies par zīlēm, kas derēja smalkas un veselīgas kafijas grauzdēšanai. Kā gadījies, kā ne, Vilim iesāvēs prātā dziesmiņa. Dziesmiņas rudenos mēdz uzkrīst kā lapa uz galvas, un tā notika arī Vilim.

*No ozoliem jau zīles krīt,
Un kas to zin', kas notiks rīt,
Bet patīk lasīt zīles man
Un klausīties, kā viņas skan.*

Zīles skanēja patiešām jauki, iekrītot jaunajā somiņā. Reizēm tās ievēlās mazajā nodalījumā, bet citu reizi – lielajā, jo zīles uzvedās, kā pašām ienāca prātā.

Pēc kāda laika somiņa bija pilna, un varēja doties tālāk. To Vilis ar prieku darīja, vienā rokā svinīgi nesdams atradumu, bet otrā – zaļo stikla pudeli. Dažas nepilnības somiņai tomēr atklājās. Piemēram, nebija padomāts, kā to aizvērt, lai saturs nekristu laukā, un trūka arī roktura, lai somiņu ērti nestu rokā vai uzmestu plecā. Turklāt jāņem vērā apstākļi, ka Vilim bija tikai divas rokas un tuvākajā nākotnē bija paredzēts šo to iegādāties aptiekā.

– Ek, kāpēc dzīve vienmēr ir tik sarežģīta? – viņš sūrojās un nolēma somiņu paslēpt drošā vietā, lai vēlāk atgrieztos un to paņemtu. Tā kā mežā seifu nebija, Vilis to nobēdzināja zīmīgā vietā un, lai atcerētos, kur to nolīcis – aiz celmiņa pie pagrieziņa uz aptieku –, nomaskēja

slēptuvi ar lapām un virsū uzlika čiekuru. No malas izskatījās, it kā te nekā nebūtu. Bet bija gan, to Vilis labi zināja.

Tagad man ir noslēpums, apmierināts nodomāja Vilis Volkodafs Vilkinsons un čāpoja tālāk uz aptieku, kas jau bija ietinusies baltā miglā.

Aptiekārs Karbonkulis stāvēja aiz letes baltā ķitelī un naktsmicei līdzīgā cepurē, aizbāzis bārbeļu karameli aiz vaiga, kustināja ūsas un palaikam piekārtēja apaļās brilles, uzstutētas uz garā deguna. Viņš garlaikojās. Visu dienu neviens nebija ienācis un izrādījis ne mazāko interesi par jaunumiem farmācijas pasaulē. Bet jaunumi bija. Ai, cik gan dikti viņam kārojās izstāstīt par jauno brīnumproduktu – mušmiru tinktūru no ārzemēm, kuras anotācijā bija tik daudz kontrindikāciju un blakņu! Turklāt vēl dizains! Tinktūra skalojās dzintarkrāsas pudelē ar šauru kakliņu un īsta korķa koka aizbāzni, bet trauka apaļo vēderu daiļoja sakrustoti kauli un galvaskauss ar žuburainiem ragiem.

Beidzot ar daudzsološu čikstoņu vērās durvis, dzidri noskānēja durvju zvaniņš, un parādījās neviens cits kā Vilis Volkodafs Vilkinsons. Līdz ar viņu telpā ielavījās arī miglas smarža. Apmeklētājs miņājās pie sliekšņa, spožās gaismas apžilbināts. Vienā no sandalēm pie spalvainā kājas iekšņa bija ieķērusies ozollapa. Ar vienu roku viņš berzēja mazliet nosalušo purnu, bet otro, kurā bija satvēris pudeli, izstiepa uz priekšu kā mēmā vaicājumā.

– Neko nesaki, dārgais! – azartiski saberzējis plaukstas, aptiekārs žirgti ierunājās. – Vārdi ir kā vējš. Te tie ir, bet pēc brīža jau izteikti,

un kas paliek? Jā, dārgais, veselība šai dzīvē ir mūsu vislielākais briljants, kuru mums lemts lolot un spodrināt.

Vilim nebija, ko piebilst, taču viņš ļoti centās koncentrēties, lai neaizmirstu, pēc kā Vilma bija viņu sūtījusi.

– Vilkābeļu kompreses un kāpostlapu drapītes, – viņš murmināja.
– Kompresu drapītes un kāpostlapu vilkābele...

– Tu pat nevari iedomāties, cik ļoti tev ir paveicies! Man ir tieši tas, kas tev ne-pie-ciešams, – pravietiski sacīja aptiekārs Karbonkulis, pēdējo vārdu daļēji izrunādams pa zīlbēm, un ar svarīgu žestu piekātoja apaļās acenes. To izdzirdējis, Vilis izslējās taisns kā stīga, jo atcerējās Vilmu, kas gulēja mājās un cieta no galvassāpēm.

Aptiekārs no letes apakšas izvilka divas dzintarainas pudeles – mazāku un lielāku.

– Jaunums! Mušmiru tinktūra! Absolūts placebo! Lietojams iekšķīgi un ārīgi. Efektīvi novērš visas fantomsāpes, niezes, skoliozes, mikozes, caurvēju ausīs, duršanu sānos, siena drudzi, holeru, putnu un rukšu gripu un pat kariesu, nemaz nerunājot par galvassāpēm! – Te Karbonkulis ieturēja efektīgu pauzi, lai teiktais iedarbotos vēl dramatiskāk. Cauri Viļa galvai domas skrēja no vienas puses uz otru, tad apmeta kūleni un joza atpakaļ.

Tas ir – kā? Nemaz nerunājot par galvassāpēm... Kāpēc nerunājot? – drudžaini domāja Vilis. Tas jāsaprot tā, ka iedarbojas vai neiedarbojas?

– Nu ko, dārgais! Kuru ņemsi – mazo pudeli vai lielo? – sapratis, ka klients ir nogatavojies kā plūme augusta beigās, jautāja Karbonkulis, bet Vilis tik vien spēja kā izdvest: – A... a... a...

– Abus? – Karbonkuļa pieķemmētās ūsas uzskrullējās, un viņš steidza ielikt papīra kulītē abas pudeles, kas saskaroties nodžinkstēja kā cidoniju šampanieša glāzes Jaunajā gadā.

Vilis īsti neatcerējās, kā ticis laukā no aptiekas, bet iznācis viņš mirkšķināja acis un pūlējās orientēties, uz kuru pusi īsti jāiet, jo migla bija sabiezējusi un sāka mesties tumšs. Tad viņš tecīņiem vien rikšoja uz Ozolu alejas pusi.

Vī man' dieņiņ! Kāpēc man ir tik sarežģīta dzīve? – viņš prātoja. *Ko gan Vilma teiks par šo?*

Tā, stop! Vilis labi zināja, ko Vilma teiks, un sakāmais nebūs gluži tāds, ko viņš gribētu dzirdēt, tāpēc bija jārikojas. Viņš nebūtu Vilis Volkodafs Vilkinsons, ja neizdomātu risinājumu. Kamēr vēl nebija iestājusies melna tumsa, viņš rīkojās šādi: izvilka vienas mušmiru tinktūras pudeles aizbāzni un saturu salēja vilkābeles drapīšu pudelē. Tad gluži tāpat rīkojās ar otru. Tā bija neticama veiksmē, ka abu pudeļu saturs satilpa vilkābeles drapīšu pudelē un nekas nepalika pāri. Vāciņu cieši aizskrūvējis, Vilis veco pudeli ar jauno saturu ievietoja aptiekas kulītē. Dzeltenajām pudelēm viņš iebāza atpakaļ aizbāžņus, lai skudras nesalien iekšā un neapmaldās, un, britiņu vilcinājies, ar vieglu roku un slaidu loku ielidināja abas tuvējā krūmā, lai pa kājām nemētājas. Nu, bet tie, kas pa krūmiem vazājas, paši vainīgi. Tad Vilis dipadu dapadu steidzās uz mājām. Tikai tuvojoties alai, viņš atcerējās par noglabāto somiņu ar zilēm. Tā kā bija jau pavisam vēls, Vilis nolēma savam noslēpumam aiziet pakal rīt.